

- THEMA:**
- 1. CHRISTUS, DAT IS: DE VERORDENDE (GEZALFDE) TOT
ONZE HOOGSTE PROFEET,
ENIGE HOGEPRIESTER EN
EEUWIGE KONING.**
 - 2. CHRISTEN, DAT IS: DEELGENOOT AAN ZIJN ZALVING.**

Wij zijn gekomen tot en met: 'Tot onze hoogste Profeet en Leraar, Die ons de verborgen raad en wil van God van onze verlossing volkomen geopenbaard heeft.'

Allen, voorzover zij door de Heilige Geest werden geleid, hebben gewezen van zichzelf heen naar Hem. Maar Hij heeft alleen, en daarom is Hij de hoogste Profeet, Zichzelf aangewezen, en gezegd: Ik ben de Weg, de Waarheid en het Leven.

Dan staat er: 'Tot onze enige Hogepriester, Die ons met de enige offerande van Zijn lichaam verlost heeft. En voor ons met Zijn voorbeding steeds tussentreedt bij de Vader.'

Het hogepriesterlijk ambt.

In het hogepriesterlijk ambt komt juist - we hebben daar al iets over opgemerkt - heel sterk aan de orde, het gebrekkige, het totaal ontoereikende. Een hogepriester, die, je kunt wel zeggen, het hoogste ambt bediende in de oude bedeling, die het mooiste was aangekleed en versierd door zijn priesterlijke kleding, die het meest gewichtige werk deed, en ook bij bepaalde gelegenheden in het Heilige der Heilige mocht ingaan, juist

CATECHISMUS ZONDAG 12 VRAAG 31 (VERVOLG) EN 32

die hogepriester stond het verst van de werkelijkheid af, wat zijn eigen persoon betreft. Een Leviet, een gewone priester die diende in de tempel of in de tabernakel, die allerlei werkzaamheden verrichtte die te maken hadden met de dienst van de Heere, die zouden wij nog enigszins kunnen plaatsen als een soort hulpmiddel. Maar de hogepriester, van de verzoening, die juist zo sterk in dat werk der verzoening werd betrokken, in zijn ambt en persoon komt juist uit hoe ver hij eigenlijk van de werkelijkheid af stond.

Dat is in de Hebreën-brief zo duidelijk voor ogen gesteld. Dat die hogepriester, die kon eigenlijk zelf ook niet eens in het Heilige komen of het Heilige der Heilige. Maar hij moest eerst verzoening doen voor zichzelf, voor z'n eigen zonden en voor zijn eigen huis. Het Heilige der Heilige kon hem eigenlijk ook niet ontvangen. Want hij was een mens, hoe hoog ook in het ambt verheven, van gelijke beweging als elk ander mens. En voor hem gold toch wel inzonderheid: Wie zal God zien en leven, als hij achter het voorhangsel inging in het binnenste Heiligdom waar de ark stond met de cherubim en het verzoendeksel, en waar de heilige Wet van God bewaard werd.

Als er één ambt, één persoon is waarin de onvolkomenheid van die priesterlijke bediening uitkwam, dan was het wel in de dienst van de hogepriester. Daarom stond heel zijn leven en werk in het teken van de schaduw, 'voorafbeelding'.

En in die tijd had het recht van bestaan. Maar nadat de wáre Hogepriester gekomen is, heeft het ten ene male geen recht van bestaan.

En dat is de grote tegenstelling: Daarom staat er niet onze 'grote' Hogepriester. Er staat ook niet onze 'hoogste' Hogepriester. Maar er staat: Onze 'enige' Hogepriester.

In de schaduw van de Heere Jezus Christus mag je profeten het Woord van God horen vertellen, verkondigen. En de raad van Gods verlossing bekend maken aan de mensenkinderen.

In de schaduw van de Koning mag je daar ook zien die begenadigde koning David.

Maar je kunt in de schaduw van onze enige Hogepriester niet Aäron plaatsen. Nee, dat ging niet. Want zij hebben geen verzoening tot stand kunnen brengen. Laat staan dat ze voor het volk, voor anderen, een verzoening tot stand kunnen brengen. Het was alles symbool.

En de gelovige Israëliet heeft door het symbool heen gezien op Degene die komen zou, in Wien de schaduw tot klaarheid zou worden, en de profetie tot waarheid.

Onze enige Hogepriester.

Hij ging in met de ene Offerande van Zichzelf, van Zijn lichaam.

Waarom in de belijdenisgeschriften en ook in de catechismus, en in vele verbanden gesproken wordt van de offerande Zijns lichaams, heb ik me meer dan eens afgevraagd, maar daar kan ik nog niet een duidelijk antwoord op geven.

Omdat ik altijd neig naar de formulering: Dat Hij Zichzélft heeft geofferd als mens in zijn totaliteit, naar ziel en lichaam. Misschien dat het daarom is, dat het lichaam, je zou zeggen, de zichtbare zijde van de mens is, die je ten offer ziet brengen. Misschien dat dat de reden is.

Maar ik wil toch ook benadrukken dat als er staat: Met die enige offerande van het lichaam, dat je juist hier een KARDINAAL punt raakt.

Welk?

CATECHISMUS ZONDAG 12 VRAAG 31 (VERVOLG) EN 32

Een dier werd de hals afgesneden, en het bloed liep weg, het bloed van het offerdier. Of het werd opgevangen. Er werd ter verzoening mee gesprengd, of het werd aan de voet van het altaar uitgestort. Maar welke kracht zit er nu in dat brandende vlees? In een lichaam zonder meer?

Je voelt dat de eigenlijke kern van het offer lag in het geven van het leven. Van het pure echte leven. En dat dat in de diepste zin moet gelden van het Offer dat gebracht wordt voor de schuld en de zonde van Adams geslacht.

Want kijk, als dat lichaam van de Heere Jezus, als het ware, als een dood lichaam geofferd zou zijn geweest, net als het dier in het Oude Testament, welke betekenis zou dan dat verbroken lichaam hebben gehad?

Dus al hebben wij dat woordgebruik als een Bijbels gegeven - dat lichaam -; wij mogen daar toch altijd bij bedenken: Dat was Hij Zélf. Dat was Hij Zelf! Daar hoorden ook bij de nameloze angst en de verlatenheid en de schrik en de verbazing die in dat lichaam door middel van die ziel zichtbaar werden in Zijn zweet dat als grote druppelen bloeds werd, die op de aarde nederliepen.

Als wij daarom lezen van het offer van Zijn leven, dan moet u dit punt altijd voor ogen houden: Wat nu in gewone - voorzover je van gewoon kunt spreken - wat je nu in bepaalde omstandigheden ziet: Een mens sterft, en dan is het eeuwigheid. Eeuwig wel of eeuwig wee. Dan kun je daar niets meer aan veranderen. Met de dood is er een onherroepelijkheid ingetreden, waar niemand iets aan veranderen kan. Daar geldt nu echt: Waar de boom valt, daar zal hij zijn, eeuwig zijn.

Maar kijk, wilde nu dat hogepriesterlijk Offer echt afdoende zijn, dan moest Hij, terwijl Hij nog leefde, in die Godverlatenheid verzinken. Wat de Goddeloze overkomt ná de dood, overkwam Hem vóór de dood. Vóór de lichamelijke dood. Hij werd met ziel en lichaam betrokken in dat gericht van God. Toen daalde Hij ter helle neder. Toen heeft Hij geroepen: "Waarom hebt Gij Mij verlaten?"

En daarom denken wij bij dat ene Offer, wat geen enkele hogepriester kon brengen, omdat dat hij voor zichzelf verzoening nodig had, aan de Heere Jezus Christus zoals Hij Zichzélf heeft gegeven in de dood. Daarom is er als Hij de geest geeft al iets van de rust gekomen. Dan ligt reeds het grootste stuk van de dood achter Hem. De eeuwige dood en de geestelijke dood. Dan rest nog de scheiding van ziel en lichaam. Maar je merkt al in Zijn woorden dat de stilte, de rust, over Hem komt: "Vader, in Uw handen beveel ik Mijn geest".

Dat kon Hij niet anders zeggen dan vanuit het bewustzijn van: "Het is volbracht". En daarom: Hij heeft Zichzelf gegeven. En zegt Jesaja: "Omdat Hij Zijn ziel uitgestort heeft in de dood, en met de overtreders is gerekend geweest".

Nu hoop ik dat wij die woordkeus verstaan: 'hoogste' Profeet, maar niet 'hoogste' Hogepriester. Niet alleen omdat het een verdubbeling zou zijn, vermenigvuldiging: Hogepriester, hoogste Profeet. Maar nee, daarom, omdat niemand Hem gelijk is. Er is voor en na Hem zo'n Hogepriester niet geweest.

Nu, wat ook altijd nogal stof tot vragen oplevert op de catechisatie, dat wil ik nog even hier vermelden. Wij lezen in de Bijbel dat Christus Hogepriester is geweest naar de ordening van Melchizedek. Wat dat betekent kan ik slechts in een paar globale lijnen aanduiden. Want de Schrift is zo onuitsprekelijk diep, dat wij het toch niet bevatten

CATECHISMUS ZONDAG 12 VRAAG 31 (VERVOLG) EN 32

kunnen.

De vraag zou kunnen rijzen, en die is ook gerezen: Is Jezus Christus nu wel in der waarheid Hogepriester? Want, Hij was toch niet uit het geslacht van Levi, Aäron? Dat was de door God verordende stam, de uitverkoren stam, om het priesterwerk te doen onder het volk. En niemand kon zichzelf die eer aanmatigen. God had dat besteld bij de stam van Levi, het huis van Aäron.

En nu is de Heere Jezus, voor wat Zijn menselijke natuur aangaat, uit de stam van Juda. Zodat de Hebreëen-brief zegt: Naar die ordening zou Hij zelfs geen priester zijn geweest. Dat kon niet. Hij mocht bijvoorbeeld niets in de tempel doen, priesterwerk. Dat heeft Hij ook niet gedaan. Hij had wat dat betreft, menselijk gesproken, geen rechten in de tempeldienst. Hij mocht als Profeet daar spreken, leren, ook in de Synagogen en op de straten, dat kon niemand hem verbieden. Maar als Priester kon Hij niet in de tempel werkzaam zijn.

Dan voert de Hebreëen-brief die geschiedenis opnieuw in van Melchizedek.

Wat was dat nu?

Melchizedek is een voor ons totaal onbekende man in het Oude Testament. Ja, ik bedoel met onbekend: - het staat juist in het Oude Testament - Verder weten we er niets van als die paar dingen die in de Bijbel van hem staan.

Het was in de tijd van Abraham dat die man leefde. Dat geeft ons al een eigenaardige gedachte. Want, daar was het volk uit Abraham gesproten. Maar dat daar nu onder die Kanaänieten, die in die tijd in het beloofde land woonden, dat daar nog iemand, of meerderen, gevonden werden die God vreesden. Dat, ja, dat grijpt ons aan. Daaruit voelen wij dat de Bijbel een Boek is, dat ons bepaalde dingen van Gods kant wil meedelen, maar er zijn ook wel dingen die de Bijbel ons verder niet meedeelt.

Dat is net als in het boek Job. Daar kom je ook mensen tegen - niet uit het geslacht van Abraham - die vrienden, maar die toch de Heere vreesden. Dat is een eigenaardige gedachte. Wij denken namelijk dat Abraham de enige was op de hele wereld die een kind van God was, die door de Heere geroepen was. Hij werd tot een bepaald doel geroepen, zeker wel. Om een stamvader te zijn van het volk Israël. En voorzover het vlees aangaat van de Heere Jezus Christus. Maar dat wil nog niet zeggen dat we Gods werk daarbij alleen en uitsluitend mogen beperken.

Want wat gebeurt er nu?

Die Melchizedek, die treedt tevoorschijn als Abraham terug komt van een oorlogstocht, omdat ze zijn neef Lot gevangen hebben meegevoerd, met zijn hele huis en nog een heleboel mensen, en dan is Abraham met 318 mannen er achteraan gegaan, en hij heeft al die mensen bevrijd. En dan komen ze daar terug met de bevrijde gevangenen. En dan daar bij Salem - het latere Jeruzalem - daar komt Melchizedek, koning van Salem, priester van de allerhoogste God, die treedt daar Abraham tegemoet met brood en wijn of melk, en die zegent Abraham. Dat moet op die eenzame tocht door het leven voor Abraham een diep ingrijpende ervaring zijn geweest. Daar opeens staat iemand voor hem, die hem met spijs en drank verwelkomt, en die zegenend zijn handen over Abraham uitstrekt. En Abraham wordt overweldigd door een indruk, een gevoel van diepe eerbied. En hij geeft aan die Melchizedek tienden van alles. Hij eert Melchizedek als een meerdere, een hoger geplaatste door God.

Het zal voor beide mannen tot aan hun dood een diepe herinnering zijn geweest wat die

CATECHISMUS ZONDAG 12 VRAAG 31 (VERVOLG) EN 32

twee daar ontmoet hebben bij Salem. En een uitnemende troost voor Abraham.

Nu, die Melchizedek was priester en koning.

Maar, hoe is die man priester geworden?

Zijn vader, daar weten we niets van.

Zijn moeder, daar weten we niets van.

Hij had uiteraard wel een vader en een moeder, maar die worden helemaal niet vermeld. Melchizedek wordt in zo'n licht geplaatst, dat hij, als het ware, door God Zelf, persoonlijk, op grond van eeuwige verkiezing, tot priesterkoning daar gesteld is. Hij is het niet als opvolger van zijn vader of grootvader geworden. Hij is het door een hemelse beschikking. Door een hemels besluit is hij daar priester van Salem. Daarom staat er in de Bijbel: Zonder vader, zonder moeder, zonder begin, zonder einde. Dat wil zeggen: Er kwam aan zijn priesterschap geen einde. Er zat ook geen menselijk begin in, zoals later bij Aäron. Daar is het op een bepaald moment begonnen, en toen ging dat stapje voor stapje verder. De een volgde de ander op. Maar dat priesterschap van Melchizedek, dat komt ons voor als een tijdloos priesterschap. Hij wordt, als het ware, geboren als priester, door God verkoren. Hij sterft als priesterkoning, het houdt niet op. Er is niet iemand die hem weer opvolgt of zo. De lijn loopt van eeuwigheid, naar het raadsbesluit van God, door.

En daarom staat er: Hij had geen tijd, geen vader, geen moeder, geen voorgangers. En toch voelde Abraham intuïtief, door de Heilige Geest: Hé, dat is groot.

Nu zegt de Hebreënbrief: - Levi die was toen nog niet geboren, maar naar Bijbels spraakgebruik was Levi nog verborgen in de lenden van Abraham. Hij was nog niet verwekt, dat komt allemaal later pas. Levi was de zoon van Jakob. Maar Abraham zou je zeggen, was toch het stamhoofd, de aartsvader, de patriarch - Toen is het eigenlijk al aangewezen dat Abraham, en in Abraham Levi, Melchizedek als de meerdere hebben erkend.

En naar dié orde is nu Jezus Christus Priester in der eeuwigheid, zegt de Schrift. "Gij zijt Priester in der eeuwigheid, naar de orde van Melchizedek".

Dat wil zeggen: Zijn voorvaders waren geen priester, Hij werd niet opgevolgd in die zin door een priester, Hij was niet uit een priesterlijk geslacht in die zin, naar de mens, Hij werd niet door mensen daartoe gekozen en beroepen. Maar Hij werd door God Zélf als Die ene Hogepriester verkoren en gezalfd. Bekwaam gemaakt voor Zijn arbeid. Dat is in het kort ook een zijde van dat énige Hogepriester zijn.

Daarom is het zo groot als Aärons huis Gods goedheid gaat loven. En wordt Aärons huis ook opgeroepen om Gods goedheid te loven, en Zijn goedertierenheid te prijzen. Want Aärons huis kan die Priester niet voortbrengen naar die ordening van Melchizedek. Dat kan alleen God. Daarom had Aärons huis net zo hard die enige Hogepriester nodig dan alle andere stam- en volksgenoten.

Hij heeft met Zichzelf betaald. Niet met het bloed van stieren en bokken, maar Hij is met Zijn eigen bloed ingegaan in het binnenste Heiligdom, voor het aangezicht van de Vader, voor ons, zegt de Hebreënbrief.

Maar, even de praktisch kant - het is allemaal praktisch uiteraard - nu voel je aan dat de Heidelbergse Catechismus een boek is, geschreven door mensen die waren begiftigd met de Heilige Geest, maar met een ongeveinsd geloof in de Heere Jezus.

CATECHISMUS ZONDAG 12 VRAAG 31 (VERVOLG) EN 32

Hoe is dat nu met ons?

Want het staat er zo gemeenzaam: 'Tot onze enige Hogepriester'. En ik heb daar geen uitzondering in te maken uiteraard. Maar, ik mag wel van 's Heeren wege de vraag voor mezelf en voor u in het midden leggen: Is Hij dan ook uw en mijn Hogepriester? Dat wij ons niet verschuilen achter dat mooie woord 'onze'. Want dat is altijd weer die persoonlijke vraag, of wij nu waarlijk in die Hogepriester geloven. Dat wij meezingen:

'Jezus, Uw verzoenend sterven,
blijft ook het rustpunt van mijn hart.
Als ik alles, álles derve,
blijft Uw liefde mij bij in smart.'

Voel je hoe persoonlijk dat dat ook is? Dat is niet zo maar een automatisme. Daarvan kun je niet zo maar zeggen: Natuurlijk, ik ga toch ook naar de kerk. Dat is nu nodig in de praktijk van ons leven. Door het Woord en door de Heilige Geest die Hogepriester te mogen leren kennen.

Want Zijn profetische dienst hebben we héél hard nodig. Dat ons de weg der zaligheid verkondigd wordt, de weg van de verlossing. Maar als die weg nu alleen verkondigd wordt, en er is niet een plaatsbekleding, er is niet een meerdere Juda, Die zegt: Ik ben Borg voor dat geslacht, voor jou, dan kun je wel gehoord hebben en weten dat Hij de Profeet is, de hoogste Profeet, en veel mensen, ook mensen in deze wereld spreken met grote waardering over de woorden van de Heere Jezus, dat Hij zo wijs was, en dat Hij zo de naastenliefde heeft geproclameerd, en dat Hij zoveel goede dingen heeft gedaan. En er zijn mensen, die hebben maar een hele kleine Bijbel, van de bergrede, het grote voorbeeld. En het zijn vaak ook voorbeeldige mensen zoals ze zich opstellen. "Het grote voorbeeld waarnaar wij ons hebben te gedragen". En die toch innerlijk vreemd zijn aan de verzoening. Aan de Hogepriester die Zichzelf offert. Er niets van willen weten zelfs. O, ze spreken schone woorden over de Heere Jezus, zo'n Koning zouden ze ook nog wel ambiëren. Maar dat Hij Zichzelf heeft gegeven als Plaatsbekleder, tot een Offer, dat wil er niet in.

Hoe komt dat nu?

Kijk, geliefde gemeente, voelen jullie aan, het is op zichzelf een afsnijdende waarheid, dat ik een Remplaçant, dat ik een Plaatsbekleder nodig heb. Dat is een ontdekkende waarheid. Je kunt over een Borg spreken, ja, maar zolang die Borg nog rustig thuis zit, hoef jij je nergens over te schamen. Dat je zo'n wanbeheer hebt geleid. Maar als nu dat wanbeheer openbaar moet komen, want kennelijk, de Hogepriester ís de dood ingegaan. Dan betekent dat de onttroning van mijn positie, van mijn naam, van mijn eer. Dan betekent dat, al zou ik er tegen aan schoppen tot en met, al zou ik zeggen: ja maar..... zo erg is het nu ook weer niet hoor. Hij is gekomen. En om de overtreding van het volk is de plaag op Hém geweest.

Voel je nu aan, dat mensen die Jezus Christus als een soort profeet voor het één of andere doel kunnen gebruiken, voor de ideale maatschappij, voor het goede huwelijk, voor noem maar op, allerlei dingen, sommigen voor de revolutie en noem maar meer dingen op, dat ze Hem níét kunnen gebruiken als Plaatsbekleder, Plaatsvervanger. Want dan ben ík uitgeteld. Ik heb geen waarde meer. Voor God wel, daar gaat het even niet om, maar als je nu eens even het beeld vasthoudt: Als ik failliet ben, als ik echt door wanbeheer helemaal aan de grond zit en ik kan het nooit meer goed krijgen,

CATECHISMUS ZONDAG 12 VRAAG 31 (VERVOLG) EN 32

en die zaak is duidelijk, ja, dan gaat de eiser, die laat mij zitten, en die gaat naar de deur van de Borg. En die zegt: Nu moet ik niet meer bij hem zijn, want daar heb ik niets meer aan, niets van te verwachten, maar nu moet ik bij U zijn. Hoe staan Uw zaken?

Voel je het?

Dus er zit eigenlijk niets anders op dan dat ik met al mijn goede bedoelingen, en met al mijn leuke en minder leuke dingen, dat ik toch aan de kant kom te staan. God hééft aan mij niets meer. God zal alleen mij nog op kunnen sluiten, maar betalen kan ik nooit. En dat stuit dan de mens tegen de borst. Om nu zo aan de kant te zitten, en om te horen en te zien hoe kostelijk de Plaatsbekleder alles in orde heeft gemaakt. Daar wil een mens niet aan. Of hij moet wanhopen aan zichzelf. Maar als hij dat niet doet, dan ligt die verkondiging van de éne Hogepriester, dan ligt hem dat ook niet.

Vandaar dat je merkt dat de mens, ook in het godsdienstige leven, van alles en nog wat probeert er bij te halen. Om toch maar niet werkeloos aan de kant te zitten, uitgeschakeld. Om nu alleen maar blij te worden met een oog op die Hogepriester. En zo is het, dat is de blijdschap van de kerk. Dat zijn ook de tranen van de kerk, dat Die Liefste daar hangt aan het vervloekte hout. En dat DAT alleen mijn zaligheid is, en anders niets. Dat DAT de poorten der gerechtigheid zijn door welke ik zal binnentreden om 's Heeren Naam te loven.

Ja, dat stuit nu bij de mens, ook in de kerk. Want wij hebben allemaal datzelfde hart, diezelfde natuur. En het is zo niet-acceptabel: "Moet ik dan hier maar zitten, moet ik dan maar", ik gebruik misschien niet het goede woord, maar dat gebruiken wij wel, "moeten wij dan maar afwachten". En als je dan zegt: "Dat heeft ook geen zin meer, dat afwachten joh, wat je ook doet. Het is alles, alles op Golgotha geschied. En geloof je dat nu?" Nu, dan kan een zondaar ook wel een potje gaan huilen. Echt waar. Want hij weet wat het is om daar nu blij mee te worden. Het lijkt wel of er een scherm opengaat, of dat er honderd kilo en nog meer van hem af valt.

Maar, hij kruipt zo gauw weer terug. Hij kruipt zo gauw weer tegen de kant op. En daar komt nog bij, het is hier het land der ruste nog niet, in volmaaktheid. Maar je weet, bedoel ik, wat een blijdschap dat is als er in de mensenziel doordringt dat Jezus Christus nu gestorven is en begraven, gekruisigd om mijn zonden. Als het geloof dat omhelst. Nu, dan ben je ook écht van harte zo blij, dat je denkt: Nu, als op het ogenblik nu mijn hart stil zou staan - dat denk je dan - oh, dat zou niet het ergste zijn. "O zaligheid niet af te meten, o vreugd die alle smart verbant".

Je weet dus, dat is zaligheid, die Hogepriester. En je bent er blij mee. Waarom? Omdat je er hoe langer hoe meer achter gekomen bent: Ik ben failliet en ik zit nog wat door te klungelen, maar ik maak in principe de schuld elke dag weer een stukje groter, ik heb altijd reden om te denken, Wat klaagt dan een levend mens? Over God? Een ieder klage vanwege zijn zonde.

Kijk, dan ben je er blij mee. Het is zo iets heiligs en iets onvoorstelbaars, dat elke keer probeert de vorst der duisternis ons er af te trekken, en probeert hij ons weer te richten naar de andere kant. En wees eerlijk, dan schrompelt alles in elkaar, dan zie je niets. Dan is er alleen maar reden tot 'ach en wee', en, 'ja, waar moet dat nu belanden'. Maar, hoe bevoorrecht als de Heilige Geest het ons zo inprent - niet dat het niet aangevochten wordt, het wordt altijd aangevochten - dat we steeds die banier in het oog mogen houden. De banier van Jezus Christus' offerande in de dood.

CATECHISMUS ZONDAG 12 VRAAG 31 (VERVOLG) EN 32

Kijk, het is fijn als je verlost wordt van verschillende dingen die je drukken. Waar je last van hebt. Dat is fijn. Dat kan troostrijk zijn, zeker als je de Heere de eer mag geven. Maar je begrijpt zelf wel, het kan niet de grond zijn. Want de één is wel geholpen, de ander is wat minder geholpen, menselijk gezien, en de ander blijft tot aan zijn dood toe te zitten tobben en wurmen. Ik bedoel, je voelt, het kan de grond niet zijn. Maar de grond is die totale offerande van Jezus Christus aan het kruis. In Zijn verdoeming is de vloek voor het volk opgeheven. Is er een deur van hoop geopend in het dal van Achor. Daarom geliefde gemeente, om eens heel eenvoudig te zeggen: Mogen wij iets van die betrekking kennen. Hetzij in de genieting door het allerheiligst geloof, of in het gemis. Maar dat we er iets van weten mogen: Alles wat aan Hem is, is gans begeerlijk. Zulkeen is mijn Liefste, ja zulkeen is mijn Vriend, o dochters van Jeruzalem. Want de apostel Petrus heeft gezegd: U dan, die gelooft, is Hij dierbaar, kostbaar. Hij is het ALLEEN!

Tot slot van deze eerste vraag staat er - o, er stond nog iets bij - 'Voor ons met Zijn voorbeding steeds voortreedt of tussentreedt, bij de Vader'.

Het werk van de priester is offeren en bidden. Bidden moest de priester ook. "Zij en anderen meer, riepen tot de Heere". De Hogepriester bad en zegende en riep de Heere aan om verzoening. Maar nu staat er van deze enige Hogepriester dat Hij ook tussentreedt bij de Vader. Dat is niet zo makkelijk om dat te verstaan met ons verstand. Want je zou zeggen: De Vader heeft Hem Zelf gezonden, uit eeuwige liefde. De Vader heeft Zelf het offer gegeven, de Priester. Jezus heeft gezegd: "De Vader Zelf heeft u lief". En als je dit leest, en dat is op de Schrift gegrond, Johannes schrijft in zijn brieven: Indien wij gezondigd hebben, wij hebben een voorspraak bij de Vader, Jezus Christus de Rechtvaardige, en Hij is een Verzoening voor onze zonden. En Paulus schrijft: Die aan de rechterhand Gods is, Die ook voor ons bidt. Dat is met ons verstand niet zo makkelijk te begrijpen.

Waarom moet die Hogepriester, en wil die Hogepriester 'nog steeds' staat er, tussenbeide treden?

Waarom?

Als dan de Vader liefheeft, en de Zoon heeft het offer gebracht, waarom is er dan, als het ware, dat spanningsveld nog? Dat Zijn tussentreden nodig maakt?

Ik vind dat heel moeilijk. Ik probeer het zo uit te leggen:

De natuur van God, Zijn wezen, is heilig, rechtvaardig, kan de zonde niet verdragen. Zoals vuur en stro bij elkaar gekomen, automatisch brand veroorzaken, omdat de structuur van dat stro zó is, dat als het het vuur nadert, vliegt het in brand. Zonder meer. Zo is er nu ook in God een altijd schitterende heiligheid en rechtvaardigheid, waardoor Hij alle zonden veroordeeld. Dat er altijd is, als het ware, krachtens dat Goddelijk wezen, die vanzelfsprekende uiting, dat het vuur eruit slaat. Dat de bliksem inslaat bij ons. Heb je dat nooit gevoeld? Dat je opeens zo bang en bevreesd kan zijn, op een verkeerde weg. Dat het je kan verlammen, de gedachte dat God erbij was. Bij wat je deed.

Kijk, daar heb je geen ongelijk in. Ik wil dat niet bepleisteren. Ik wil niet zeggen: Ja, maar, dat is maar inbeelding. Nee, die ervaring is ergens niet on-Bijbels. De zonde maakte een scheiding. En Mozes zegt zo plechtstatig: Door Uwe toorn vergaat ons kwijnend leven. Uw aanwezigheid, een indruk doet ons hart van doodsschrik beven. Het

CATECHISMUS ZONDAG 12 VRAAG 31 (VERVOLG) EN 32

onrecht dat we in het openbaar bedreven, of het kwaad door ons in het heimelijk geschiedt. Dat heeft niets te maken met bangmakerij, dat is zo. God en zonde kun je niet naast elkaar zetten. Dat past niet bij elkaar. Een mens is zondaar.

Nu zou dus ondanks alles wat er gebeurd is, dan zou er, als het ware, een gestage stroom van bliksemschichten vanuit de heiligheid van God naar die onheilige mensen toe moeten schieten. Elke keer. En dat gebeurt niet. Haat de Vader dan dat mensenkind wat Hij heeft liefgehad? Nee, die haat Hij niet, maar Hij haat de zonde. Hij haat de zonde wel. En hoe kun je die nu uit elkaar trekken, zonde en zondaar? Hoe kun je dat nu filteren? Dat de zonde apart en de mens apart ligt.

Dat is moeilijk in de chirurgie, als je een tumor hebt die zichzelf heeft vertakt en overal tussengekringend zit. Je kunt het niet meer uit elkaar krijgen, in-operabel. Nu moet je eens indenken: - Het is wel waar, ik heb het zelf gezegd - God heeft van eeuwigheid van die mensenkinderen liefgehad in Zijn lieve Zoon. Maar God kan de zonde niet liefhebben. Hoe krijg je dat nu uit elkaar? Het geloof kan zeggen, waar het werkzaam is: Ik, ik doe de zonde nu niet meer, maar de zonde die in mij woont. Want ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij. Maar dat is het geloof. Daar is een mens ook niet altijd bij.

En nu komt Christus als die Priester, en Die treedt tussenbeide. Nu moet je eens goed opletten hoor: Hij is tot zonde gemáákt! Dat wil zeggen: Elk vezeltje van Hem werd vervloekt. Alles, van binnen en van buiten, tot zonde gemaakt. Je zou kunnen zeggen: Hij wilde het afschuwelijkste zijn van wat er ooit bestaan heeft. Dat wilde Hij zijn in onze plaats. Nu kan Christus met dat feit, dat Hij tot zonde gemaakt is, tussentreden bij de Vader, en een voortdurende bescherming vormen zolang wij op aarde zijn. Zolang wij nog als zondaren hier verkeren. Tot zolang zal Hij dat tussentredende werk doen.

Daarom schreef Johannes zo troostrijk: Indien ons hart ons veroordeelt, God is meerder dan ons hart, en Hij kent alle dingen. We hebben een Voorspraak bij de Vader, Jezus Christus de Rechtvaardige. En Hij staat er voor in om ons te bevrijden van de vloek. Van het aanklagend geweten, van alles. Zulk een Priester hebben wij nu nodig.

En een Koning?

Die met Zijn Woord en Geest ons regeert?

Een 'eeuwige' Koning, staat er. Dat blijft Hij. Met een nieuwe Naam die Hij kreeg is Hij eeuwig Koning. Die door Zijn Woord en Geest regeert, en bewaart, bij de verlossing. Bij het land van de belofte bewaart.

Dat is ook een zwaar punt, in de beleving. Als je zelf zo'n koning bent, als je zelf voelt hoe dat je de zaken zelf wil regelen en naar je hand zetten. En die akelige koning Satan die ons wegsleept naar alle kanten. En die koningsmacht van de zonde, die om al onze goede bedoelingen lacht. En toch Koning, van Israëls God gegeven.

Heb je nu een Koning?

Kijk, wat kan daarin de aanvechting groot zijn. En toch, je kunt het ergens weten of je een Koning hebt. Kijk, je kunt niet alles doen wat je maar wilt. Je zou zeggen: God, Die laat ons wel een beetje - ja, misschien te veel gezegd - gedachtig zijn dat we mensen zijn, stof zijn, daarom is de Heere zeer zachtmoedig en lankmoedig. Maar je merkt ook dat God zegt op een bepaald moment: STOP! terug! Nu ga je te ver, dat wil Ik niet, terug. Weet je daarvan? Niet omdat je zo'n heilig boontje bent, dat bedoel ik niet uit het

CATECHISMUS ZONDAG 12 VRAAG 31 (VERVOLG) EN 32

verbroken verbond der werken hoor, met de vlag bij ons in de toren, en dat wij wij zijn zulke gehoorzame mensen, en wij Nee, helemaal niet. Maar dat je waarachtig van Godswege, omdat je een Koning hebt, Die voor je waakt, Die de vijanden te lijf gaat, Die voor je op wacht staat, Die het land van de Belofte beveiligt. Omdat je een Koning hebt, daarom opeens, stop! Je moet terug. Hij is zo sterk. Stop!

Het kan wel lijken hoor, een tijd in je leven of dat er geen Koning is. En ieder maar doet wat recht is in zijn ogen, dat kan. Maar toch, als Die Koning op Zijn troon gezeten, door Zijn Woord en Geest gaat regeren, dan vliegen er heel wat spaanders in het rond, maar je bent niet van Hem af. Je bent zomaar niet van Hem af. Hij houdt vast. Hij gaat rond als een Overwinnaar. En daar zie je de een over de kop gaan en daar de ander. Gelukkig als we zelf ook over de kop mogen gaan. "U bent Overwinnaar in de strijd, en geeft Uw volk de zegen". Die Koning heeft een vrijwillig volk op de dag van Zijn heirkraft.

Dat wij allen zulk een Koning mogen aanbidden. Eeuwig zullen we als Zijn Koningskinderen beveiligd worden in de duisterste nacht.

Houdt aan, u in uw sjofele pakje. U lijkt nog niet op een Koning of Koningskind, dochter. Maar Hij zal het zo maken dat je aan Zijn rechterhand mag staan in het fijnste goud van Ofir.

Dat we hier dan mogen beginnen: "Eeuwig bloeit de gloriekroon, op het hoofd van Davids grote Zoon".

AMEN